

Nejvyšší soud

Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4243/2015

Datum rozhodnutí: 6. září 2017

Závěr: *Výklad, jenž poskytnutí právní služby zužuje na pouhé dosažení úspěchu v řízení bez hlubšího právního rozboru celkové situace klienta a zajištění ochrany jeho oprávněných zájmů, neodpovídá požadavku na řádnou a kvalifikovanou právní pomoc.*

Obsah: Spor byl veden o náhradu škody způsobenou advokátem klientovi. Základem bylo žalobní tvrzení, podle kterého advokát způsobil klientovi škodu, pokud jej neupozornil na možné promlčení práva ze smlouvy o půjčce a zástavního práva. Žalovaný advokát úspěšně zastupoval žalobce ve sporu o určení vlastnického práva, který zahájila dlužnice žalobce s tvrzením, že zástavní právo nebylo platně realizováno. V tomto sporu byla žaloba proti žalobci (v procesním postavení žalovaného) zamítnuta pro nedostatek jeho pasivní legitimace. Spor o určení vlastnictví nemovitostí se týkal právě těch nemovitostí, které sloužily jako zajištění podle zástavní smlouvy, přičemž zajištěné pohledávky vznikly na základě zmíněné smlouvy o půjčce. Žalovaný advokát však nepsal ani smlouvu o půjčce, ani zástavní smlouvu, a jeho mandát byl omezen na zastupování žalobce (jako žalovaného) ve sporu o vlastnické právo. Soud prvního stupně proto dovodil, že žalovaný advokát neměl povinnost svého klienta (nyní žalobce) nijak poučovat ohledně možnosti promlčení práv ze smlouvy o půjčce a o možném promlčení zástavního práva. Odvolací soud však zaujal stanovisko, že žalovaný advokát byl komplexně informován o smluvních ujednáních žalobce s dalšími účastníky právních vztahů, a musel proto případné promlčení žalobcovy pohledávky předvídat. Rozsudek soudu prvního stupně proto zrušil. Proti zrušujícímu usnesení podal žalovaný advokát dovolání. Namítal, že jeho povinností nebylo hlídat žalobci běh promlčecí lhůty v jiném právním vztahu, než pro

který jej zastupoval. Nejvyšší soud uznal přípustnost dovolání pro posouzení otázky, jaký je v rozsah povinností advokáta informovat svého klienta o možných dopadech výsledku řízení, ve kterém klienta zastupuje, do jeho právní sféry. Podle Nejvyššího soudu na advokáta nelze klást nepřiměřené požadavky, např. aby v situaci, kdy určitá právní otázka je v právní teorii i praxi sporná nebo je soudy určitým způsobem již vyřešena, předjímal její budoucí (odlišné) řešení v judikatuře vyšších soudů. Podle Nejvyššího soudu nebyl v konkrétním případě mandát advokáta úspěšně naplněn jen tím, že žalovaný advokát svého klienta úspěšně zastupoval v řízení o určení vlastnictví k nemovitostem. Celkovým zájmem klienta totiž bylo dosáhnout uspokojení jeho pohledávky vůči jeho dlužnici. Pouhým vítězstvím ve sporu o určení vlastnictví k zastaveným nemovitostem nebyl tento zájem advokátova klienta ještě naplněn. Advokát si měl být s ohledem na celkovou znalost případu vědom toho, že pohledávka z půjčky dosud uspokojena nebyla a že se může promlčet. Měl tedy klienta poučit rovněž o možných následcích neuplatnění pohledávky a zástavního práva před uplynutím promlčecí doby. (Advokátovo tvrzení, že klienta o tomto nebezpečí informoval, Nejvyšší soud nepřijal s ohledem na závěr, že jde o skutkové zjištění nepodléhající dovolacímu přezkumu.)

Související judikatura: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. července 2011, sp. zn. 25 Cdo 121/2010, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. září 2014, sp. zn. 25 Cdo 2310/2013.

Relevantní ustanovení: § 16 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů.

Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1489/2016

Datum rozhodnutí: 22. srpna 2017

Závěr: *Soud, který v případě imisí hluku posuzuje míru přiměřenou místním poměrům a omezení obvyklého užívání pozemku v rámci naplnění předpokladů pro úspěšnost tzv. sousedské negatorní žaloby, je povinen zkoumat a zohlednit*

také poměry panující v jiných obdobných lokalitách (resp. podobných nemovitostech a komunikacích).

Obsah: Spor byl veden o uložení povinnosti zdržet se nejdéle ve lhůtě jednoho roku od právní moci rozsudku obtěžování žalobců hlukem způsobeným provozem na pozemní komunikaci tak, aby hladina hluku nepřesáhla v jednotlivých denních dobách limity stanovené hlukovými normami (v žalobě přesně specifikováno). Soud prvního stupně žalobě vyhověl. Bylo prokázáno, že původně plánovaný protihlukový val, který měl být vybudován, nakonec v důsledku změny územního plánu vybudován být neměl. Protihluková opatření by byla prováděna až podle míry hlukové zátěže. Podle posudku k překročení veřejnoprávních norem stanovících hladinu hluku nedošlo, nicméně hladina hluku výrazně a proti očekávání snižuje kvalitu bydlení, protože obyvatele zóny pronikání hluku značně obtěžuje. I když nedochází k přímému ohrožení jejich zdraví, je výrazně zhoršena kvalita bydlení. Z judikatury Nejvyššího soudu zároveň plyne, že k zásahu do práv vlastníků může dojít i tehdy, pokud imise nedosahují limitních nebo nadlimitních hodnot. Odvolací soud však rozsudek změnil a žalobu zamítl. Nebylo podle něj prokázáno, že by hluk z předmětné komunikace vnikal na sousední pozemky žalobců v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezoval obvyklé užívání pozemků. Bylo naopak prokázáno, že jak komunikace, tak i domy žalobců byly kolaudovány a vycházelo se z příslušných územních plánů. Riziko ohrožení hlukem bylo zkoumáno při vzniku staveb. Žalobci věděli, že v jejich blízkosti bude vystavěna komunikace, kde bude silný provoz. Obtěžování hlukem není takové intenzity, aby překračovalo limity uvedené ve veřejnoprávních předpisech, přičemž je třeba zohlednit i ráz lokality, který byl určen v době výstavby domů prostřednictvím výstavby přeložky. Očekávání žalobců nemůže být zmařeno, protože instalace protihlukové stěny byla vždy spojena s existencí nadlimitní hladiny hluku. Žalobci napadli odvolací rozsudek dovoláním mj. s argumentem, že odvolací soud se nezabýval tím, jaká míra obtěžování nepřekračuje přiměřené poměry v lokalitě, v níž se nachází nemovitosti žalobců a pomínil svou povinnost zjistit, jaká je přiměřená míra obtěžování hlukem v jiných obdobných lokalitách. Nejvyšší soud věc posuzoval již podle nového občanského zákoníku, neboť jde o spor o sousedská práva, která se posuzují podle principu nepravé retroaktivity podle zákona č. 89/2012 Sb. V dovolání pak řešil

otázku, zda je nutno se při posuzování obtěžování žalobců imisemi hluku zabývat kromě místních poměrů také poměry v jiných lokalitách, tj. poměry druhovými. Stanovení toho, zda jde v konkrétní věci o obtěžování nad míru přiměřenou poměrům, proti které je třeba poskytnout ochranu, je do značné míry věcí soudcovského uvážení. Soud však musí vždy zjistit, jaká míra obtěžování nepřekračuje přiměřené poměry jak v daném typu lokalit, tak i v konkrétním místě; bude-li však obvyklá míra obtěžování hlukem v daném místě vyšší, než je míra obvyklá v jiných obdobných lokalitách (např. v obytných sídlištích, přičemž tato vyšší míra bude způsobena jednáním, pro které není území v takových lokalitách určeno (např. hlučné hudební produkce v obytné zástavě či v její blízkosti), bude pro posouzení věci rozhodující nižší míra obtěžování obvyklá v obdobných místech; místní zvyklosti v tomto případě nejsou rozhodující. Při zkoumání, zda jde o případ, kdy imise vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku (obtěžují jej nad míru přiměřenou poměrům) je třeba zvážit, jaká je v dané lokalitě s přihlédnutím k jiným obdobným lokalitám (tj. například k tomu, zda jde o město, vesnici nebo o pozemky sloužící jen k zemědělskému využití) přiměřená míra konkrétních imisí, tj. obtěžování hlukem a prachem, a jaká je míra imisí v dané věci. Soud rozhodující o návrhu na ochranu podle § 1013 odst. 1 nového občanského zákoníku se proto nemůže omezit jen na konstatování, že namítaný zásah je v souladu se stavem v místě obvyklým, ale musí vždy zohlednit míru přiměřenou poměrům (které by měly být; podle nového občanského zákoníku musí zjistit, jaké je „obvyklé užívání pozemku“, tj. obvyklé užívání v obdobných lokalitách, což není v zásadě nic jiného než zjištění míry imisí, jaká je v obdobných lokalitách přípustná). Takové zjišťování však odvolací soud neprovedl. Proto byl jeho rozsudek zrušen.

Související judikatura: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. ledna 2015, sp. zn. 22 Cdo 3559/2012, náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 451/11, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2015, sp. zn. 22 Cdo 3940/2014, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. dubna 2006, sp. zn. 22 Cdo 223/2005, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. června 2015, sp. zn. 22 Cdo 3277/2014.

Relevantní ustanovení: § 1013 občanského zákoníku.

Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 5153/2016

Datum rozhodnutí: 15. září 2017

Závěr: Pokud je v kupní smlouvě vozidlo identifikováno tachometrovým náběhem kilometrů, tak jeho technický stav musí odpovídat, kromě jiných znaků, také ujetým kilometrům. Prodávající vystupující jako podnikatel v rámci své podnikatelské činnosti se nemůže zprostit odpovědnosti, že tomu tak není, tj. nepoměřovat celkový technický stav vozidla vůči tachometrovému náběhu uvedenému ve smlouvě, i když má pochybnosti o skutečném počtu ujetých kilometrů a ty uvede v kupní smlouvě. To platí tehdy, je-li rozdíl mezi deklarovaným stavem v kupní smlouvě a následně zjištěným skutečným stavem ujetých kilometrů zásadní.

Obsah: Spor byl veden o vrácení vzájemného plnění z kupní smlouvy, jejímž předmětem byl osobní automobil. Podstatou vady automobilu, která byla důvodem pro odstoupení od kupní smlouvy, byl nesprávný údaj o počtu ujetých kilometrů v kupní smlouvě. V kupní smlouvě bylo sice uvedeno, že prodávající neodpovídá za případný nesoulad stavu tachometru s reálným počtem najetých kilometrů, avšak toto ustanovení označil soud prvního stupně za rozporné s § 55 „starého“ občanského zákoníku. Prodávající jako podnikatel sice nebyl povinen ověřovat správnost stavu tachometru, měl však rozpoznat diametrální rozdíl mezi stavem deklarovaným, tj. udávaným v kupní smlouvě, a skutečným stavem ujetých kilometrů, a to podle technického stavu vozidla. Informační povinnost ve smyslu § 597 odst. 1 starého občanského zákoníku by splnil, kdyby na tento rozdíl žalobce výslovně upozornil; nemohl se však zprostit odpovědnosti obecným tvrzením, že negarantuje skutečný počet ujetých kilometrů. Oba nižší soudy proto uzavřely, že žalobce má právo od smlouvy odstoupit podle § 597 odst. 1 a § 616 odst. 3 starého občanského zákoníku, neboť zásadní rozdíl mezi stavem deklarovaným a stavem skutečným v době prodeje představuje rozpor s kupní smlouvou, který nelze odstranit, příp. který činí věc neupotřebitelnou. Žalovaný v dovolání odvolacímu rozsudku vytýkal, že nebyl povinen – bez ohledu na konkrétní ujednání v kupní smlouvě – zjistit, že stav tachometru v době prodeje neodpovídá technickému stavu vozidla, a informovat o tom kupujícího. Se stavem předmětu koupě žalobce seznámil, což vyplývá z protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla, splnil tak povinnost uloženou § 597 odst. 1 starého občanského

zákoníku, tj. upozornit kupujícího na vady, „o kterých věděl“. Prodávaná věc tudíž nebyla při převzetí kupujícím v rozporu s kupní smlouvou. Nejvyšší soud shledal přípustnost dovolání. Podle ustanovení § 616 starého občanského zákoníku odpovídá prodávající kupujícímu za to, že prodávaná věc je při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, zejména že je bez vad. Shodou s kupní smlouvou se rozumí, že prodávaná věc má jakost a užité vlastnosti smlouvou požadované, prodávajícím, výrobcem nebo jeho zástupcem popisované, nebo na základě jimi prováděné reklamy očekávané, popřípadě jakost a užité vlastnosti pro věc takového druhu obvyklé, že odpovídá požadavkům právních předpisů, je v tomu odpovídajícím množství, míře nebo hmotnosti a odpovídá účelu, který prodávající pro použití věci uvádí nebo, pro který se věc obvykle používá. Není-li věc ve shodě s kupní smlouvou, má vady, ledaže kupující před převzetím věci o rozporu s kupní smlouvou věděl nebo rozpor s kupní smlouvou sám způsobil. V tomto případě takový rozpor (s ohledem na konkrétní skutková zjištění) nastal. Počet ujetých kilometrů je při prodeji motorového vozidla jednou z podstatných skutečností určujících výši jeho prodejní ceny. Cenu a atraktivnost ojetého vozu určuje především technický stav, rok výroby a intenzita, s jakou byl používán předchozím majitelem. O těchto skutečnostech dobře vypovídá stav počítadla kilometrů. Pokud je v kupní smlouvě vozidlo identifikováno tachometrovým náběhem kilometrů, tak jeho technický stav musí odpovídat – kromě jiných znaků – také ujetým kilometrům; to bylo ostatně obsahem ujednání konkrétní kupní smlouvy. Prodávající se nemůže zprostit odpovědnosti, že tomu tak není, tj. nepoměřovat celkový technický stav vozidla tachometrovému náběhu uvedenému ve smlouvě, i když má pochybnosti o skutečném počtu ujetých kilometrů. To platí za předpokladu, že rozdíl mezi deklarovaným stavem v kupní smlouvě a následně zjištěným skutečným stavem ujetých kilometrů je zásadní.

Relevantní ustanovení: § 597 odst. 1 a § 616 odst. 3 starého občanského zákoníku.

Ústavní soud

Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 2867/16

Datum rozhodnutí: 7. listopadu 2017

Závěr: *Obecné soudy jsou při rozhodování v trestních věcech povinny zabývat se námitkou obviněného, že jejich procesní postup se ocitl v rozporu s konkrétní rozhodovací praxí Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, vztahující se k právu obviněného vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě. Případné pochybení soudu nižšího stupně je povinná – k námitce obviněného – napravit odvolací či dovolací instance. Při posouzení, zda přečtením a následným hodnocením výpovědi svědka, kterého neměl obviněný nebo jeho obhájce možnost vyslechnout, bylo porušeno právo obviněného vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě, je třeba zkoumat: (1) zda pro nepřítomnost svědka před soudem existoval dostatečný důvod, (2) jakou důkazní váhu měla taková výpověď pro odsouzení obviněného a (3) zda v řízení existovaly dostatečné vyvažující faktory, včetně silných procesních záruk, které kompenzovaly připuštění výpovědi nepřítomného svědka jako důkazu proti obviněnému. Ve světle těchto tří kritérií je třeba posoudit, zda lze řízení, v němž byla použita výpověď nepřítomného svědka, považovat jako celek za spravedlivé.*

Obsah: Stěžovatel byl trestně stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti. Stěžejním usvědčujícím důkazem měla být výpověď svědka, jež byla učiněna jako neodkladný a neopakovatelný úkon podle § 158 odst. 9 ve spojení s § 158a trestního řádu již před zahájením trestního stíhání. Stěžovatel, ani jeho obhájce proto neměli možnost se výsledku tohoto svědka účastnit a klást mu otázky. Protože svědek ještě v průběhu přípravného řízení zemřel, nemohl tak stěžovatel učinit ani později v průběhu přípravného řízení nebo během hlavního líčení. Za této situace nalézací soud v hlavním líčení přečetl protokol o výpovědi svědka dle § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu, proti čemuž obhájce stěžovatele brojil s poukazem na rozhodovací praxi Ústavního soudu i článek 6 Úmluvy. Tuto námitku stěžovatel v trestním řízení několikrát opakoval. Žádný z obecných soudů, které rozhodovaly v dané trestní věci, však tuto námitku neshledal jako důvodnou. Za protiústavní nepovažoval provedení výsledku svědka před zahájením trestního stíhání;

nýbrž až situaci, kdy výpověď svědka, jemuž stěžovatel nemohl (ani prostřednictvím svého obhájce) klást otázky, představuje jediný důkaz o jeho vině. Dle stěžovatele k porušení jeho práv došlo jednak tímto postupem nalézacího soudu a dále tím, že vyšší soudní instance zcela ignorovaly jeho ústavněprávní argumentaci a odůvodnění svých rozhodnutí vybuchovaly čistě v rovině jednoduchého práva. Ústavní soud stížnosti vyhověl. Výpověď svědka označily obecné soudy za „významný důkaz, do něhož zapadají důkazy ve věci provedené“ a současně konstatovaly, že „z této výpovědi vyplývají zcela jasně úlohy a postavení jednotlivých členů organizované skupiny.“ V ústavní stížnosti stěžovatel uvedl, že podle judikatury ESLP má obviněný právo vyslyšet svědka alespoň jednou v průběhu řízení. Nemožnost provedení takového výsledku přitom nemůže jít k tíži stěžovatele. Zájmu státu na efektivním trestním stíhání nelze dát přednost před právy obviněného. Orgány činné v trestním řízení dle stěžovatele měly dostatek času na to, aby jeho námitkám předešly a aby pořídily pro pozdější dobu procesně použitelný výslech svědka, provedený za přítomnosti obhájce stěžovatele. Protože stěžovatel neměl možnost svědka vyslechnout, je třeba přečtení jeho svědecké výpovědi v hlavním líčení označit za protiústavní a odporující právu na spravedlivý proces. Podle Ústavního soudu jsou jak právo obviněného vyslyšet svědky proti sobě, tak i v Listině obecněji formulované právo účastníka řízení vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, součástí širěji pojatého práva na spravedlivý proces, jež je zakotveno v hlavě páté Listiny a článku 6 Úmluvy. Právo na spravedlivý proces je přitom právem procesní povahy a jeho podstatou není nic menšího, než zaručení spravedlivosti řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. V trestních věcech je zaručení uplatnění všech aspektů tohoto práva o to silnější, protože v trestním řízení soudním se (vedle dalšího) posuzuje, zda skutek, který se stal, je trestným činem, kdo je jeho pachatelem a jaký spravedlivý trest či ochranné opatření mají být tomuto pachateli uloženy. Porušení některé ze složek práva na spravedlivý proces v trestních věcech proto může přivodit řadu dalších zásahů do jiných základních práv a svobod jednotlivce (osobní svoboda, ochrana vlastnictví). Z judikatury ESLP se podává, že článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy zakotvuje právo obviněného na to, aby všechny důkazy v jeho neprospěch byly zásadně prováděny v jeho přítomnosti a při veřejném jednání

při zohlednění protiargumentů obviněného (tedy tak, aby byla zajištěna kontradiktornost řízení). Z těchto principů existují výjimky (např. právě § 211 odst. 2 trestního řádu), při jejich výkladu je však třeba postupovat restriktivně a umožnit co nejširší zachování práv obhajoby. Zpravidla tak obviněnému musí být poskytnuta dostatečná možnost, aby zpochybnil výpověď svědka a kladl mu otázky, buď v okamžiku, kdy svědek vypovídá, nebo v pozdější fázi řízení. Při posouzení, zda připuštění čtení svědecké výpovědi svědka, jíž nebyl přítomen obviněný nebo jeho obhájce, představuje zásah do práva obviněného vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě, je třeba postupovat ve třech navazujících krocích. Nejprve je třeba posoudit, zda pro nepřítomnost svědka existoval dostatečný důvod (krok první). Poté je potřeba hodnotit, jakou váhu tento důkaz měl – zda šlo o jediný či rozhodující důkaz nebo o důkaz se značnou vahou (krok druhý). V neposlední řadě je třeba posoudit, zda v řízení existovaly dostatečné vyvažující faktory, včetně silných procesních záruk, které kompenzovaly připuštění výpovědi nepřítomného svědka jako důkazu proti obviněnému (krok třetí). Nakonec je ve světle těchto tří kritérií třeba zvážit, zda lze řízení jako celek považovat za spravedlivé. Ústavní soud poukázal na požadavek řádného a ústavněprávně konformního odůvodnění rozhodnutí soudu. Ve vztahu ke konkrétní věci dovodil Ústavní soud následující: Jako nedůvodná odmítl ta tvrzení stěžovatele, podle nichž orgány činné v trestním řízení měly dostatek času na to, aby jeho námitkám týkajícím se procesní nepoužitelnosti protokolu výpovědi svědka předešly. Stejně tak je třeba odmítnout tvrzení, že nebyl-li výslech svědka možný v hlavním líčení, měl se uskutečnit v řízení přípravném. Skutečnost, že výslech svědka nemohl být opakovaně proveden během hlavního líčení v trestní věci stěžovatele, nelze klást k tíži orgánům činným v trestním řízení, které při tomto výslechu postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu a výslech svědka provedly jako tzv. neodkladný úkon již v rámci prověřování. Protože pro provedení výslechu svědka byly splněny podmínky předpokládané i tímto ustanovením (v daném případě by nemuselo jít současně o neodkladný a neopakovatelný úkon) a především proto, že nalézací soud svůj závěr

o přípustnosti čtení protokolu o svědecké výpovědi opřel o zjištění, že daný svědek zemřel, není rozlišení důvodů provedení výslechu svědka ve fázi před zahájením trestního stíhání (z hlediska posouzení celé věci) rozhodné. Nemožnost výslechu svědka v hlavním líčení před nalézacím soudem byla důsledkem objektivní právní skutečnosti – úmrtí svědka – a z tohoto důvodu nalézací soud přistoupil k přečtení protokolu u výpovědi tohoto svědka. Protože se orgány činné v trestním řízení s úmrtím svědka seznámily (stejně jako stěžovatel a jeho obhájce) *ex post*, nelze přijmout požadavek stěžovatele, aby takovou skutečnost předpokládaly již v průběhu přípravného řízení a přizpůsobily jí své úkony. Přečtení výpovědi svědka, který zemřel dříve, než měl obviněný možnost jej vyslechnout, dle § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu představuje potenciální zásah do práva na spravedlivý proces, práva vyjádřit se k prováděným důkazům a práva vyslechnout nebo dát vyslechnout svědky proti sobě. V takových případech je proto nezbytné, aby obecné soudy, jež mají daný důkaz provést a hodnotit, dbaly ve vztahu k takovému důkazu zvýšené obezřetnosti, právě pro nemožnost obviněného jej rozporovat a klást svědkovi otázky, ať již sám či prostřednictvím svého obhájce. Obecné soudy jsou povinny pečlivě vážit, zda (s ohledem na význam takového důkazu pro odsouzení stěžovatele) bylo znevýhodnění obviněného spočívající v nemožnosti klást takovému svědkovi otázky, určitým způsobem vyváženo. Jedině v případech, kdy po pečlivém zvážení obecný soud shledá, že znevýhodnění postavení obviněného bylo dostatečným způsobem vyváženo, lze dospět k závěru, že připuštěním čtení svědecké výpovědi svědka, jíž nebyl přítomen obviněný nebo jeho obhájce (resp. jejím následným hodnocením jako důkazu v neprospěch obviněného) nedošlo k zásahu do práva obviněného vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě. Ústavní soud zároveň konstatoval, že těmto požadavkům obecné soudy včetně Nejvyššího soudu nedostály.

Související judikatura: náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 662/01.

Relevantní ustanovení: § 211 trestního řádu, čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Zpracoval Jan Tryzna